

Nema dokaza da su ustaše u Jasenovcu vršili masovna smaknuća

Objavio: **Zlatko Pinter**, Objavljeno 03/02/2018

Od kraja Drugoga svjetskog rata (1945.) do danas na području ustaškog logora Jasenovac (lokaliteti: Gradina, Jablanac, Uštica, Mlaka, Dubica, Granik, Krapje, Stara Gradiška) NISU PRONAĐENI NIKAKVI DOKAZI o postojanju bilo kakvih „masovnih grobnica ustaških žrtava“.

Tu leži odgovor na pitanje zašto su se sva dosadašnja istraživanja (iskopavanja, snimanja i sondiranja terena) pomno krila od javnosti i svrstavala u strogo čuvane državne tajne, a dobiveni nalazi trpali u sefove i zaključavali.

Budući da se kao amater-istraživač dugi niz godina bavim ovom temom, prije godinu i pol dana (nakon što sam na internetu slučajno pronašao materijala objavljen u *Zborniku radova Vojnogeografskog instituta* br. 10; Beograd, 2001.;

Vidi: http://www.vgi.mod.gov.rs/preuzmi/digitalna_biblioteka/zbornik_radova_2001.pdf), a u kojemu je citiran dio izvješća s rezultatima multidisciplinarnog istraživanja „logorskog kompleksa Jasenovac“ od ukupno 206 četvornih kilometara što ga je proveo dr Marinko Oluić sa svojim timom (1983. godine), odlučio sam stupiti u kontakt s njime. Razmijenili smo nekoliko mail poruka. Gospodin Oluić mi je ljubazno zahvalio na tomu što sam mu proslijedio dio citiranog izvješća (koje, kako sam kaže „nikad nije dobio“) i pritom potvrdio autentičnost onoga što je u njemu navedeno, bez ikakvih primjedbi na sadržaj citata.

Pozvao sam ga na kavu, ali, očito nije bio raspoložen razgovarati o Jasenovcu (ne znam iz kojih razloga), pa se na taj poziv oglušio. I tako je naša komunikacija završila.

Budući da je dr Marinko Oluić (koliko znam) jedan od najvećih živućih stručnjaka na području daljinskih snimanja u Hrvatskoj (a možda i šire), da je to njegovo istraživanje (koliko znam) bilo jedino takve vrste (multidisciplinarno) koje je objedinilo sve nalaze i rezultate dotadašnjih istraživanja na prostoru Jasenovca, te da je njegov tim poduzeo i daljnje detaljne pretrage terena i to uz pomoć tada (1983. godine) najsuvremenijih metoda snimanja (uključujući i pankromatsko i snimanje infracrvenim zrakama), te da je kao autor osobno potvrdio autentičnost dijela citiranog izvješća o nalazima, odlučio sam objaviti podatke do kojih sam došao, uvjeren da su vjerodostojni i da mogu doprinijeti konačnom utvrđivanju istine vezano za ovo bolno pitanje koje Hrvatsku teško opterećuje već više od 50 godina.

U pokušaju rasvjetljavanja nekih okolnosti koje barem dijelom objašnjavaju što se sve i kako poduzimalo u istraživanjima vezano za pronalaženje lokacija mogućih grobišta na području jasenovačkog logorskog kompleksa i eventualnog utvrđivanja broja žrtava, nikako se ne može zaobići ono što je poduzimala JNA, odnosno, njezin Vojnogeografski institut, i to (od 1957. godine nadalje) uz korištenje najsuvremenije opreme i metoda za daljinska geološka snimanja (od običnih aerofotogrametrijskih, do pankromatskih, georadarskih i snimanja infracrvenim zrakama).

Zna se kakvu je moć u bivšoj komunističkoj Jugoslaviji imala JNA (koja je uživala status „sedme republike“) i ona je ta istraživanja (kao i bilo koje druge aktivnosti) mogla provoditi bez ikakvih ograničenja i prethodnih konzultacija s republičkim političkim vodstvima, pa tako i onim u SR Hrvatskoj. K tomu treba imati u vidu da je vojska bila moćan instrument politike koja je stvarala antihrvatske mitove počevši od Jasenovca i Jadovna nadalje i da je logistički provodila sve ono što je nalagao partijski vrh. Uostalom, njezina kompletna kadrovska struktura (od najnižih do najviših razina) bila je u isto vrijeme u članstvu KPJ/SKJ, a JNA je imala i posebnu svoju partijsku organizaciju (*Organizacija saveza komunista u JNA*) – sasvim nalik režimima u kojima su na vlasti bile vojne hunte.

U već spomenutom *Zborniku radova* br. 10, Vojnogeografskog instituta (Beograd, 2001.), na str. 77-94. objavljen je specijalistički rad (UDK:355.292.001.5"1941/1945":571.96) pod nazivom: „*Interdisciplinarno istraživanje masovnih stratišta sistema ustaških logora Jasenovac*“, autora

Jasmina Babića (kapetana „JNA“) u kojemu ovaj nastoji sistematizirati sve do tada poduzete mjere vezano za istraživanje masovnih grobišta na lokacijama Jasenovca, Stare Gradiške i Donje Gradine (odnosno, na lokalitetima koji su spadali u tzv. sistem jasenovačkih ustaških logora).

Na str. 82-83. ovog rada, kapetan Babić nabraja sva dotadašnja snimanja načinjena od strane „JNA“ i drugih institucija u razdoblju od 1945. do 1983. godine:

1.1945. godine izvršeno je prvo panoramsko aero-snimanje;

2.1946. godine JRV (Jugoslovensko ratno vazduhoplovstvo) snimalo je tok rijeke Save i područje od Krapja do Stare Gradiške;

3.1957. godine izvedeno je prvo fotogrametrijsko pankromatsko snimanje šireg područja logora Jasenovac od strane Zavoda za fotogrametriju iz Beograda;

4.1976. godine područje Jasenovca i Donje Gradine snimano je metodom infracrvene tehnike, što je proveo Geodetski zavod Slovenije iz Ljubljane.

U nastavku, kapetan Babić navodi:

„Od 1960. do 1990. VGI (Vojno-geografski institut – op. Z.P.) sukcesivno za potrebe dopune sadržaja topografske karte...u panhromatskoj tehnici snima i područje koje je nekada obuhvatio sistem ustaških logora genocida“,

i zatim dalje kaže:

„1983. godine, u organizaciji Spomen područja Jasenovac i Ina-Projekta iz Zagreba, VGI (Vojnogeografski institut – op. Z.P.) u kolor tehnici fotogrametrijski snima 206 km² u zahvatu reke Save uzvodno od Krapja do Stare Gradiške. Negativi se danas nalaze u arhivi VGI.

(...) Po izvođenju fotogrametrijskog snimanja 1983. godine, Olujić na okruglom stolu održanom 21. aprila 1984. godine, izlaže rad u kome iznosi rezultate istraživanja do kojih je došao interpretacijom snimaka. Pored kolor snimaka iz 1983. na raspolaganju je imao i panhromatske snimke iz 1957. i infracrvene snimke iz 1976. godine.

Važniji rezultati njegovog rada su doslovno citirani. *‘Rezultat provjere bio je slijedeći: na četiri lokacije pronađene su ljudske kosti i lubanje, te razni predmeti kao što su: žlice, četkice za zube, novčanik, katanac, ženske ogrlice (rasute), ženske cipele i razni drugi predmeti. Sve je nađeno na dubini od 80 do 100 cm. Na jednoj od tih lokacija ustanovljeni su ostaci kreča.*

Na lokaciji koja se nalazi u neposrednoj blizini označenog groblja u bivšem koncentracionom logoru pronađene su goveđe kosti. Prema usmenom saopćenju R. Trivunčića u vrijeme egzistiranja logora tu se nalazila kuhinja i mesnica, pa su u tu jamu bacane kosti životinja.

Na dvije lokacije, izvan bivšeg logora, terenskom provjerom nisu ustanovljeni ostaci koji bi ukazivali na postojanje grobnica.’ (Olujić, 1984.).“

(Vidi: http://www.vgi.mod.gov.rs/preuzmi/digitalna_biblioteka/zbornik_radova_2001.pdf ; istaknuo: Z.P., stranica posjećena 14.10.2015.; izvršen prijepis s ćirilice na latinicu bez ikakvih izmjena teksta) Toliko od kapetana Jasmina Babića koji piše „specijalistički rad“ o „ustaškom genocidu“ a od genocida ni traga.

Kad je riječ o prof. dr *Marinku Olujiću*, najprije treba istaknuti kako je čovjek spomenuto istraživanje odradio pošteno i profesionalno, ne podliježući nikakvim pritiscima i tako sačuvao i svoj znanstveni kredibilitet, ali i moralni i ljudski integritet.

Treba također znati da je u pitanju svjetski priznati stručnjak u oblasti daljinskih istraživanja i snimanja Zemljine kore, koji je diplomirao na studiju geologije PMF-a Sveučilišta u Zagrebu, a doktorsku disertaciju obranio 1973. godine na Humboldtovom sveučilištu u Berlinu. Osim što je bio dugogodišnji profesor na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (gdje je 25 godina na redovitom i post-diplomskom studiju držao nastavu iz kolegija *Daljinska istraživanja u Geologiji*), vodio je značajne znanstveno-istraživačke projekte (Institut za naftu, Industroprojekat, Ina-Projekt), radio je u eksperimentalnim timovima OUN-a, EU, Japanske svemirske agencije za razvoj i primjenu satelitskih snimanja, jedan je od inicijatora znanstvenog Savjeta za daljinska istraživanja i fotointerpretaciju u

okviru HAZU, autor 6 stručnih knjiga, preko 130 znanstvenih članaka, jedan od najvećih svjetskih autoriteta na polju geologije i seizmologije, posebice vezano za daljinska snimanja i njihovu primjenu. Ako bi bez previše teoretiziranja trebali izraziti rezultate svih do sada poznatih i spomenutih istraživanja provedenih na lokacijama koje spadaju u tzv. kompleks ustaškog logora Jasenovac (od 1945. do 1983. godine – uključujući i ovo koje je spomenuto posljednje a o čemu je dr Oluić govorio na okruglom stolu u Zagrebu travnja 1984.), mogli bismo mirne duše reći: nije pronađeno NIŠTA, jer, upravo NIČEGA od onoga što se tvrdilo od strane službenih komunističkih vlasti, njihovih instituta, organizacija i čitave vojske režimskih „naučnika“, istraživača, povjesničara, novinara i publicista TAMO NEMA.

Dakle, NEMA ČAK NI INDICIJA DA POSTOJE IKAKVE MASOVNE GROBNICE S USTAŠKIM ŽRTVAMA i pored toga što je (od 1945. nadalje) bilo poduzeto sve što je bilo moguće (od sondiranja terena – s više stotina sondi, frangmentarnih iskapanja – prema uputama navodnih „svjedoka ustaških zločina“, preko aerofotogrametrijskih i pankromatskih, do snimanja infracrvenim zrakama). Provedena georadarska snimanja (dubinsko skeniranje i snimanje tla radio valovima koje precizno utvrđuje što se nalazi u tlu ispod površine) na području Donje Gradine pokazala su da ni tamo masovnih grobnica nema.

To je jedina, prava i nepobitna istina!

Da su komunisti imali bilo što opipljivo što bi potvrđivalo njihove teze, može se zamisliti kakvu bi predstavu napravili od toga i kako bi mahali tim nalazima.

Podsjetimo: primijenjenim tehnikama snimanja (pankromatskim, snimanjem infracrvenim zrakama i georadarom) morala bi se otkriti sva pa i najmanja odstupanja u strukturi tla i postojanje bilo kakvih artificijelnih objekata ili artefakata ispod površine Zemlje, uključujući i ljudske kosti i predmete koji su pokopani uz njih.

Fantastične priče o „masovnim grobnicama ustaških žrtava“ od kojih su neke (čak) široke po 20 i više metara a duge stotinjak (!) najobičnija su laž i izmišljotina, kao i navodi o „stotinama tisuća pobijenih“ i „dečjim grobnicama“ s preko 20.000 žrtava i kad bi takvo što postojalo vrlo lako bi se moglo otkriti i bez ovako složenih postupaka i specijalnih daljinskih snimanja.

Čak i ove ljudske kosti i lubanje koji se spominju u izvješću dr *Marinka Oluića* (Babić ne navodi koliko ih je bilo – ili ne zna ili je broj premali u odnosu na njegova očekivanja?!), kao i predmeti pronađeni uz njih, ne govore u prilog tomu da je riječ o logorašima – nego prije o osobama koje su dovedene na to mjesto i odmah pobijene – tko su bili egzekutori, također je nepoznanica, jer na tim mjestima su nakon rata ubijali komunisti (i ovo je razlog da su nakon svakoga iskopavanja kosti odmah potom zatrpavane kako se ta istina ne bi otkrila).

Izostavimo li opća mjesta u radu kapetana Babića koja se bave politizacijom Jasenovca, a ne znanstvenom analizom (jer on ovaj materijal piše vjerojatno zbog promaknuća u službi, pa u skladu s tim riječi „ustaški zločini genocida“, „sistem ustaških logora smrti“ i slične fraze mora koristiti htio ili ne), *taj tekst upravo potvrđuje kako su neutemeljene i potpuno promašene bile sve dotadašnje procjene i tlapnje o desetcima i stotinama tisuća „ustaških žrtava“.*

Babić nigdje ne navodi mogući broj žrtava (pa niti okvirno, u smislu procjene – a piše „specijalistički rad“ na tu temu, što je u najmanju ruku vrlo zanimljiv pristup!?) i jedino što po tom pitanju poduzima jeste obračun s procjenama dr Tuđmana što ih ovaj iznosi u svojoj knjizi ‘Bespuća povijesne zbiljnosti’.

Za jedan rad koji pretendira biti znanstveni pregled interdisciplinarnih istraživanja i njihovih rezultata na ovom polju kroz razdoblje dulje od 50 godina, to je prilično neozbiljno i neodgovorno.

Riječ „genocid“ se redovito rabi, ali nigdje ni jednoga dokaza!

Kapetan Babić nije imao petlje izreći istinu, a niti snage ponoviti stare laži o broju žrtava iz vojnih i drugih enciklopedija, jer ih sadržaj analize ovih istraživanja čini bespredmetnim – pa onda pronalazi *solomonsko* rješenje i prešućuje uopće se odrediti u tom smislu. Što se politikantske frazeologije i njezine primjene tiče, ona je prepisana iz vokabulara beogradskog krivotvoritelja *Milana Bulajića*, čiji radovi Babiću i jesu osnovna literatura.

Osim više puta ponovljenih tvrdnji o „sistematskom istrebljenju čitavih naroda“, „hrvatskim ustaškim logorima genocida“ – *dakle, da ne bi bilo zabune, to u njegovoj interpretaciji nisu samo „ustaški“, nego i „hrvatski logori genocida“* – i napada na Tuđmana, kapetan Babić ne može sakriti svoje razočaranje

činjenicom da NDH nije bila osuđena nakon rata kao „genocidna“ i „zločinačka tvorevina“ (kako od strane saveznika, i Međunarodnog vojnog suda za ratne zločine u Nürnbergu, tako i od pravosuđa Jugoslavije i njezinih republika, pa i same NR Hrvatske), kao i time što ustaški pokret nije „proglašen zločinačkom organizacijom“ (nego je samo suđeno pojedincima i skupinama za ratne zločine i zločine protiv civilnog stanovništva). Sve u svemu, on se u svome radu više bavi politiziranjem, propagandom i ideologijom nego znanošću, ponavljajući već otrcane fraze i prežvakane floskule, i tako pokušava prikriti i zabašuriti nepostojanje bilo kakvih dokaza o masovnim ustaškim zločinima, dok o „genocidu“ ili sustavnom ubijanju ljudi nema niti govora.

Istini za volju, manipulacije brojem žrtava (pa i one najradikalnije – od strane *Srboljuba Živanovića, Radomira Bulatovića, Milana Bulajića, Velimira Terzića, Vladimira Dedijera, Antuna Miletića* i drugih prljavih srpskih propagandista bez morala u skrupula), ne bi bile moguće, da ovi i slični nalazi nisu od samoga početka (od 1945. godine nadalje) bili pod embargom, kao najstrože čuvana državna tajna.

Pogledaju li se pažljivije sva dostupna izvješća o brojnim istraživanjima na području Jasenovca, Stare Gradiške i Donje Gradine (provedena od strane JNA i njezinog Vojnogeografskog instituta, angažiranih stručnih institucija, raznih skupina antropologa i SUBNOR-a, te istraživača pojedinaca), *ne može se reći da se nije nastojalo istražiti područja za koja se tvrdilo da kriju masovne grobnice – ali ta su istraživanja poduzimana s isključivim ciljem dokazivanja tada već službenih, drastično preuveličanih podataka o broju žrtava.*

Budući da niti jedno od tih istraživanja ni približno nije potvrđivalo ono što su službeni izvori propagirali – dobiveni su rezultati jednostavno proglašeni državnom tajnom, skrivani i prešućivani, čime se samo pothranjivalo i jačalo već stvoreni mit.

Dakle, dokaza o masovnim grobnicama s ustaškim žrtvama nema, a tko su žrtve u gornjim slojevima ispod površine na pojedinim lokacijama, (od kojih su neke kako je vidljivo i iz izvješća dr Marinka Oluića otkopane) i tko ih je pobio, to tek treba utvrditi.

Istraživač Roman Leljak nedavno je u medijima iznio kako je došao do originalnog dokumenta (iz Vojnog Arhiva u Beogradu) iz 1946. godine, u kojemu stoji kako je ukupan broj osoba koje su smrtno stradale u ustaškom logoru Jasenovac (dakle ne samo ubijeni, nego i oni koji su umrli od bolesti) točno 1.654. Dokument potječe iz fundusa *Komisije za utvrđivanje ratnih zločina okupatora i njihovih pomagača Hrvatske*, sastavnim je dijelom dokumentacije koja se koristila u svrhu naplate ratne reparacije od Njemačke, a jedan primjerak nalazi se i u sudskom spisu ustaškog dužnosnika Ljube Miloša (koji je 1948. godine osuđen od jugoslavenskih vlasti na smrt i pogubljen).

Od 1.654. do 700.000, milijun (ili čak i više) „ustaških žrtava“ u Jasenovcu!? Takvu perverziju može konstruirati samo srpsko-komunistička propaganda i ni jedna druga!

Jedan od besramnih pamfleta koji svojom drskošću prevazilazi čak i ono što je desetljećima smišljao i konstruirao Milan Bulajić sa svojom krivotvoriteljskom ekipom iz beogradskog „Muzeja žrtava genocida“, jeste onaj što ga je u Sarajevu 1990. godine (uoči samoga rata na području SFRJ, u sklopu ratno-huškačke kampanje) objavio sociolog dr Radomir Bulatović.

Njegov rad zvučnog naziva: „Koncentracioni logor Jasenovac, sa posebnim osvrtom na Donju Gradinu. Istorijsko-sociološka i antropološka studija“, vjerovali ili ne, sadrži podatak da je u ustaškom logoru Jasenovac ubijeno (ni više ni manje), nego točno 1.110.929 osoba, „pretežito Srba“ (!?), a ono što je u cijeloj priči najzanimljivije, jeste to što autor tvrdi kako je izračun „zasnovan na rezultatima antropoloških istraživanja na području logora Jasenovac“ (što je naznačeno i u samom naslovu ovog „naučnog rada“, mada je jako dobro poznato da je do sada antropološki obrađen zanemarivo mali broj posmrtnih ostataka, u svakom slučaju ispod 200!). Bulatovićev izmišljeni broj „jasenovačkih žrtava“ veći je od ukupnog broja izravnih ratnih žrtava na području cijele Jugoslavije za gotovo 90.000 (!?) što je očiti dokaz o kakvom se „znanstveniku“ u ovom slučaju radi.

Kad su u pitanju bolesnici i patološki mrzitelji svega što je hrvatsko, nema onoga što je nemoguće.

Roman Leljak potvrdio je također kako je u istom arhivu u Beogradu došao do dokumenta potpisanog od Josipa Broza Tita osobno, 21. kolovoza 1948. godine, a riječ je o naredbi kojom on nalaže zatvaranje komunističkog logora Jasenovac, što znači da su ga komunisti koristili više od 3 godine nakon svršetka rata. Koliko su oni osoba pobili na tom mjestu i što se sve nalazi u gornjim slojevima (80-100 cm ispod

površine Zemlje), ostaje da se vidi. Jedini siguran način utvrđivanja istine bio bi: PREKOPATI Jasenovac, što čuvari lažnog jasenovačkog mita izbjegavaju već više od 72 godine. Zašto, nije ni potrebno pitati, jer da nemaju debele razloge za to, ne bi krili istinu i služili se prozirnim lažima.

U svakom slučaju, danas imaju ozbiljnih razloga za paniku.

Jer, kula od karata se urušava, polako, ali sigurno i nepovratno, a njihove izopačene i zloćudne krivotvorine uz pomoć kojih su optužili čitav hrvatski narod izlaze na svjetlo dana.

Bilo je i vrijeme.

Zlatko Pinter